

have Løn for Arbejde, det er en ren og skær Gave, og for øvrigt er det for de allerflestes Vedkommende velhavende Folk. Jeg siger her til Lovforslaget angaaende Tienden. Og for øvrigt strø vi Penge ud paa mange andre Omraader. Jeg nævner f. Eks. de Masser af Penge, der gives ud til Landbruget, til Dyrskuer, til Landboforeninger; det løber op i Millioner. Jeg vil ikke være med til at nægte disse Bevillinger, jeg vil godt være med til at fremme Landets Erhvervskilder, og jeg erkender, at Landbruget er en af de vigtigste, men jeg siger, at det ser løjerligt ud, at man paa den ene Side har en stor Stab af Arbejdere, som Dag ud og Dag ind udføre et strengt og ansvarsfuldt Arbejde, og til hvem man siger: I skulle arbejde for en ganske lille Løn, thi vi have ikke Raad til at give eder saa meget, at I kunne føde og klæde eder anstændigt — og paa den anden Side giver Penge ud til Folk, som ikke udføre noget Arbejde for os, som en Slags Understøttelse og ofte som en ren Gave. Jeg tror, at man meget godt kunde have Grund til at stoppe lidt op med dette: „hvor Pengene skulle komme fra“, naar man samtidig paa andre Omraader til Bevillinger til Kongehuset, til Militærvæsenet, Købstadkirker og alt muligt andet, strør Penge ud i stort Maal. Lad os spare paa disse Steder, men ikke spare paa Steder, hvor Folk lide Nød paa Grund af vor Sparsommelighed.

Jeg kan ikke forstaa, af hvilke Grunde det store Flertal farer saa glubsk løs paa nærværende Lovforslag. Det er jo dog kun et Lovforslag, og det er ganske naturligt, at det gaar i Udvalg, og at Tinget altsaa senere kan omforme det paa den Maade, det finder hensigtsmæssigst. Jeg kan sige, at jeg for mit Vedkommende heller ikke synes om det i den Form, hvori det nu foreligger. Jeg har adskillige Gange talt mod de mange forskellige Lønningsklasser, som kun staa hindrende i Vejen for at komme frem til større Lønninger. Men synes man ikke om Formen af den ene eller anden Grund, vil man jo i det Udvalg, der nedsættes, være i Stand til at omforme Forslaget saaledes, at det kommer til at stemme mere overens med de Tanker, som man har om Sagen. Det har jo ogsaa vist sig, at Ministeren og det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds kom meget godt ud af det med hinanden om den Tanke at omændre Forslaget saaledes, at man kunde naa Hensigten uden derfor at bibeholde den nu-

værende Form. Hvad jeg hilser med Glæde ved dette Forslag, er Bestræbelsen for at komme de lavest lønnede til Hjælp, de Folk, som virkelig lide paa Grund af de smaa Lønninger. Jeg skal ikke komme ind paa de enkelte Forhold, fordi man jo vil kunne behandle dem i Udvalget; der vil man kunne ændre Forholdene, saaledes som de passe os bedst, men jeg vil kun sige, at for mig staaar det saaledes, at de laveste af disse Lønninger endnu ere for lave, og jeg vil bestræbe mig for, hvad enten det nu sker under den nuværende Form eller under Form af Lønningstillæg eller under en anden Form, at disse lave Lønninger blive højere, fordi de i Virkeligheden ere for lave. Om end det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) og andre maaske ikke kunne forstaa det, vil jeg dog sige, at jeg hilser det foreliggende Forslag med Glæde som en Begyndelse til at faa de Forhold, hvorunder de mange Tusinde, som ere ansatte under Jernbanevæsenet, leve, forbedrede, saa at vi virkelig kunne være det bekendt. Jeg skal altsaa anbefale dette Forslag til velvillig Behandling i Udvalget. Det er mig ligegyldigt, om vi bibeholde den Form, Forslaget nu har, eller finde en anden, men jeg vilde være glad, dersom vi efter endt Behandling kunde naa til det Resultat, at der da var sket en betydelig Lønforbedring ud omkring i de forskellige Stillinger, en Lønforbedring, hvortil der i høj Grad trænges.

Berntsen: Jeg vilde anse det for at være en god Skik, om man her i Tinget undlod at tillægge hinanden Tanker og Meninger, som man ikke vedkender sig, eller Ytringer, som man ikke har brugt. Det ærede Medlem, der nu satte sig, er saaledes aldeles uberettiget til at tillægge mig den Opfattelse i de Ord, jeg har fremsat her i Dag, at jeg vilde have, at de, der sulte, skulde sulte endnu et Aar. Noget saadant har jeg ikke sagt, noget saadant ønsker jeg ikke. Jeg har tværtimod sagt, at jeg var villig til at gaa med til en midlertidig Ordning, hvorved man afhjalp den Trang, der i Øjeblikket er til Stede, indtil Kommissionen kunde afgive en samlet Betænkning, hvorved man ved Hjælp af Kommissionens Oplysninger kunde tilvejebringe Lønninger, der vare tidssvarende. Det har jeg sagt og ikke noget andet. Det ærede Medlem er aldeles uberettiget til at tillægge mig Ytringer, som jeg her maa protestere imod.